

Melodi

ANIL BASILI

ÇİZER: CAN TUĞRUL

Baharın İlk Günü

O gün baharın ilk günüydü. Melodi, sabah büyük bir heyecanla uyandı. Yataktan fırlayıp pencereye doğru koştu. Ağaçlar yemyeşil, çiçekler rengârenk ve güneş gözlerini kamaştıracak kadar parlaktı.

Melodi, pencerenin kenarında durmuş gülümseyordu. Bugün diğer günlerden çok daha farklıydı. Kış boyunca uyanamadığı için yatağından sürüklenerek çıkmak zorunda kalan Melodi'den eser yoktu. Güneşin aydınlattığı odasına baktı. Masası, dolabı, kitapları, yatağı hatta tavanı başka bir yere dönmüş gibiydi. Bu yer onu çok mutlu ediyordu.

Karşısındaki güzel manzarayı bırakmak istemedi. Ama okula geç kalmamak için acele etmesi gerekiyordu. Pencerenin önünde biraz daha oya-

landıktan sonra kıyafetlerini değiştirdi. Kahvaltı etmek için sabırsızlanıyordu. Akřamdan hazırladığı çantasını da yanına aldıktan sonra merdivenden aşağı indi.

Mutfak kapısında karşılaştığı babasına sarıldı. Babasına sarılırken sakalları hep Melodi'nin yüzüne batıyordu. Sakalları sevmiyordu ama babasına sarılmasına hiçbir şey engel olamazdı. Onu çok seviyordu.

Ona, "Ne kadar güzel bir gün, değil mi baba?" diye sordu. Melodi'nin yüzündeki mutlu ifade karşısında gülümsemeden edemeyen babası ise ona şefkatli bir sesle, "Evet, hadi bu güzel güne harika bir kahvaltıyla başlayalım!" diyerek cevap verdi. Babasının bu cevabı üzerine Melodi mutfaktaki büyükannesi ve annesini de öptükten sonra yemek masasına oturdu. Tam karşısında oturan büyükannesinin ona gülümsediğini fark etti. Melodi de kendisine engel olamayıp gülmeye başladı. Masadaki herkes mutluydu.

Biraz sonra baharın ilk kahvaltısı başlayacaktı. Bugün özel bir gündü. Bütün aile bir aradaydı.

Melodi hepsinin yüzüne tek tek bakıp onları ne kadar çok sevdiğini düşündü.

Sonra heyecanlanarak, “**Kooooocaamaa-aaaaan!**” diye bağırdı. Herkesin ona baktığını anladığında, “Ben omletten kocaman bir parça istiyorum!” deyip dikkatleri dağıtmak istedi. Mutfaktakiler kıkırdamaya başlamıştı.

Büyük bir keyifle kahvaltı ettikten sonra okul servisine binen Melodi, arkadaşlarıyla görüşmek için sabırsızlanıyordu. Servis, okula ulaştığında hemen içeri girdi. Sınıfına doğru koşarken aklında tek bir soru vardı: Arkadaşları da baharın ilk gününde onun kadar heyecanlı mıydı?

Gülümsedi ve koşmaya devam etti. Sınıfın kapısına geldiğinde arkadaşlarının öğretmen masasının önünde toplandıklarını gördü. Meraklı gözlerle masaya doğru yürüdü.

Masadan, sınıfın her tarafına güzel bir koku yayılıyordu. Çok tanıdık bir kokuydu bu. Arkadaşlarının yanından geçip masaya ulaştığında bu kokunun nedenini anladı. Masanın üzerinde birbirinden farklı renklerde bir sürü çiçek duruyordu.

Tüm renkler vardı. Melodi, “Gökkuşaağı bizim sı-
nıfa düşmüş.” diye geçirdi içinden. “Tüm renkler
bir aradayken ne de güzeldir!” Heyecanlandığını
hissetti.

O sırada tüm öğrenciler aynı anda konuşuyor-
du. Ne söylediklerini dinlemeye başladı.

“Bahar çiçekleri bunlar!”

“Hepsi çok güzeller!”

“Öğretmenimiz bize hediye edecek!”

Melodi ise şaşkın şaşkın etrafına bakıyordu.
Henüz bahar çiçekleri için söyleyecek bir sözü
yoktu. Etrafında koşturan arkadaşlarına baktı.
Hepsi Melodi’nin gözüne dans ediyorlarmış gibi
görünüyordu.

Masaya yaklaşmak istedi. Tüm çiçekleri tek
tek eline alıp koklamak ve en güzel kokan çiçe-
ği kendine ayırmak istiyordu. Sonra mor saksılı
çiçeğı gördü. Diğer çiçeklerin içinde en dikkat
çekeniydi. Masaya yaklaşp çiçeğı kokladı.
Öğretmeni ona kesin mor saksılı çiçeğı hediye
edecekti. Kendisini bu fikre inandırdı.

Sonra zil çaldı. Öğretmenleri sınıfa girdi. Melodi dışında tüm çocuklar nefeslerini tutmuş, şaşkınlıkla bakıyorlardı. O ise gülümsemeye devam ediyordu.

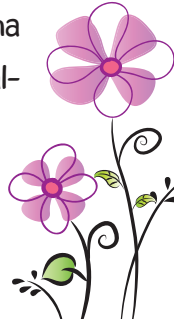
“Demek hediyelerimi gördünüz.” dedi öğretmenleri. **“Baharın ilk gününde bu çiçekler sizi mutlu edecektir diye düşündüm.”**

Sözünü bitirdikten sonra tüm öğrencilere sıraya girmelerini söyledi.

Öğretmenin söylediklerini duyan çocukların hepsi sıraya geçti. Melodi en öne geçmek için çok uğraştı ama kendini bir anda sıranın en sonunda buldu. “Olsun.” diye düşündü. “Nasıl olsa mor saksılı çiçek benim olacak!”

Sıranın kendisine gelmesini beklerken, diğer çocukların çiçekleri ellerine alıp yerlerine geçtiklerini görüyordu. Bir gözü sürekli arkadaşlarının hangi çiçeği aldıklarındaydı.

Hepsi mutluydu. Çiçekler gittikçe azalıyor ama sıra bir türlü ona gelmiyordu. Önünde üç kişi kalmıştı. Artık sabredemiyordu...

Önündeki arkadaşı da kendi çiçeğini alıp kenara çekildikten sonra Melodi uzun uzun masanın üzerine baktı. Mor saksılı çiçek yoktu. Hatta masada hiç çiçek kalmamıştı. **“Tüm çiçekler bitti mi öğretmenim?”** diye sordu, öğretmenin gözlerine bakarak. Bir süre bir şey diyemeden bekledi. Masanın üzerini gözleriyle tekrar taradıktan sonra bir şeyler mırıldanır gibi oldu.

Öğretmeni ise ona çiçekleri getiren çiçekçinin bir yanlışlık yapmış olabileceğini ya da kendisinin çiçekçiye eksik sayı iletmış olabileceğini anlatmaya çalıştı. Mutlaka bir yanlışlık olmuştu.

Sonra Melodi, gözlerinden akan bir damla yaşla, “Benim bahar çiçeğim olmayacak mı öğretmenim?” dedi. Kendisini bir anda çok mutsuz hissetmeye başladı ama bunu kimseye belli etmek istemedi. Öğretmeni tabii ki bunu sezmişti. Melodi’nin mutsuz olması onu da üzmüştü. Bu işi nasıl çözeceğini düşündü. Çiçekçiye arasa çok gecikirdi. Gelecek hafta vermeyi düşünse Melodi daha çok üzülebilirdi.

